

FOAIE PAROHIALĂ

săptămâna 4 - 10 iulie 2021

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

www.parohiasfantulgheorghe.ro

Pr. Olimpiu: 0762/257.733; Pr. Ioan: 0762/698.455

*Și am auzit glasul Domnului care zicea:
„Pe cine îl voi trimite și cine va merge pentru Noi?”
Și am răspuns: „Iată-mă, trimite-mă pe mine!”*

Isaia 6,8

RUGĂCIUNE

Doamne, venim înaintea Ta fiind atât de departe de Tine. Grijile și preocupările noastre de zi cu zi ne-au făcut să uităm de chemarea pe care am primit-o la Sfântul Botez, când am acceptat să urmăm calea Ta. Ascultăm vocea lumii, ce zic alții despre noi, dar glasul Tău nu-l lăsăm să ajungă în sufletul și în inima noastră. Uneori ne este chiar foarte greu să ne ridicăm în picioare sau să stăm în genunchi, atunci când Tu Te cobori pe altar, lăsându-ne împresurați de îndoiala pe care Satan încearcă să o strecoare în ființa noastră. Ce-Ți vom spune despre chemarea pe care am primit-o de la Tine? Nimic altceva, decât că lăsându-ne cuprinși de spiritul lumesc am transformat-o în ceva simbolic, omițând să o trăim zilnic după exemplul Tău, așa cum am promis la primirea Sfântului Botez.

Cât de departe suntem de exemplul Tău Isuse. Pentru noi chemarea înseamnă doar grija față de propria persoană și propriile interese, căci pentru orice lucru pe care-l facem așteptăm recompense, ori dacă nu, îl facem fără tragere de inimă. O, Doamne, cât de departe suntem de exemplul Tău!

Fă, Isuse, ca învățătura și harul Tău să pătrundă prin toate mădularele noastre, să miște ființa noastră, dovedindu-Ți că într-adevăr ne trăim chemarea pe care am primit-o la Botez, făcându-Te cunoscut lumii întregi. Amin.

Cu ocazia aniversării zilei dumneavoastră de naștere: **Gabriela Huza, Cristina Ciorba, Viorel Cartiș, Patricia Perțe și Amanda Lucan** în numele comunității Parohiei Greco-Catolice „Sfântul Gheorghe”, vă dorim sănătate, fericire și bucurii. Preoții parohiei vor celebra o Sfântă Liturghie, în ziua aniversării.

Oriunde am fi

Istoria Bisericii începe aici, pe marea Galileii, cu niște bieți pescari. Într-o Galilee departe de puritatea Templului din Ierusalim, un teritoriu de confluență a neamurilor, în care se amestecă lumina și întunericul, sfințenia și păcatul, dreapta credință și idolatria. Biserica începe de asemenea cu niște oameni care nu sunt nici experți în teologie, nici foarte pioși și care în momentul în care Isus îi cheamă nu sunt în rugăciune sau în genunchi, ci încearcă să-și câștige prin munca lor pâinea cotidiană. Cum și-ar fi putut imagina în acest moment cei patru pescari, că vor fi vestitorii Împărăției Cerurilor până la marginile pământului? Ceea ce ei fac în schimb, este gestul clasic ce deschide larg porțile lui Dumnezeu: la chemarea lui Isus lasă totul și îl urmează. Asta înseamnă chemare, asta înseamnă vocație.

Și în cazul nostru paradigma este aceeași: Dumnezeu se apropie de noi, de banalele și obișnuitele noastre vieți și ne cheamă să-l urmăm. Prea puțin contează capacitățile, știința sau situația noastră. Ceea ce contează în primul rând este chemarea Domnului, fiindcă iubirea și îndurarea Lui sunt mai mari decât orice mizerie din viața noastră. Dacă ne gândim bine, toată viața Fiului lui Dumnezeu, de la naștere și până la moarte se împlinește în cele mai puțin probabile locuri: în Betleem, Isus se naște într-o iesle și primii martori ai nașterii lui sunt niște pastori; pe Golgota, Mântuitorul moare între doi tâlhari, în afara zidurilor cetății. Evanghelia pare să ne spună că nu există situație pe acest pământ care să fie definitiv închisă îndurării lui Dumnezeu.

Un lucru este esențial însă în această dinamică spirituală a chemării: dacă este adevărat că nici o situație umană nu este prea mizerabilă în fața îndurării Lui, nu este mai puțin adevărat că răspunsul la chemare înseamnă schimbare, înseamnă convertire. Versetul care precede evanghelia de astăzi este cel în care Isus proclamă: “Pocăiți-vă, căci s-a apropiat Împărăția Cerurilor”. De aceea pescarii de astăzi își abandonează mrejele și îl urmează; de aceea orbul Bartimeu își leapădă mantia de cerșetor și merge după Mântuitorul; de aceea Maria Magdalena renunță la viața veche pentru a se dedica adevăratei iubiri. Cu alte cuvinte Îndurarea nu este nici pe departe un motiv pentru ca noi să continuăm să ne bălăcim în vechea noastră viață și în păcatele noastre, consolându-ne la gândul că Dumnezeu ne iubește oricum.

Iubirea lui Dumnezeu este mai mare decât orice cădere a noastră, însă El nu ne va forța niciodată. Precum în icoana Învierii, Mântuitorul întinde mâinile sale înspre Adam și Eva, la fel e și cu noi. Avem însă deplină libertate de a apuca această mână salvatoare sau a ne vedea în continuare de viețile noastre.

Să abandonăm așadar mrejele acestei lumi, spunând “DA” chemării lui Isus!

PSS Claudiu, Episcopul Eparhiei de Cluj-Gherla